

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 55.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625444144/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

ke! *Clara* er endnu til for *Frederik*, for *Herman*, for den, Ingen endnu veed!

Midt i Henrykkelsens høieste Moment, midt i Kjærlighedens kjærlige Aabenbarelse er det – ja, flere end En have maaskee været i samme Situation, kjende denne Qval, hvorved Mennesket kan miste hele sit moralske Mod, og det har *Holger* mistet, – Ungdomsglæden, Følelsen af sin nye Titel, af sin velsyede Uniform.

Clara betragter ham med ængsteligt Blik; hos hende gaaet den Tanke op – den uretfærdige Tanke, – »der er Vinen! han har drukket for meget Champagne!« og Nimbusen om ham er slukket; hun veed ikke, hvilken Uret hun gjør ham. Hendes Veltalenhed forstummer, hun søger uvilkaarlig Grev *Frederik*, hendes Øie møder hans, han smiler, det er som om han begreb hendes Situation; – der inclineres atter og hun inclinerer for *Frederik*. *Holger* smutter bag Vinduesgardinet et Øieblik, kommer atter tilsyne, men er ikke mere som før. Og der Hele er den uskyldigste, men u lykkeligste Situation paa et Bal, idet man inclinerer, ja inclinerer for Alvor. Det er Virkelighedens frygteligste Prosa, der har overvældet ham. Naar En skal henrettes, er det Talebrug at sige: »han skal miste sin Knap!« det er at miste Hovedet, og *Holger* har mistet en Knap og med den Hovedet. Seleknapen bag i er gaaet af de snevre Cassimirs Permissioner, – nu er det sagt! nu begriber man den pludselige Rødme, den tvungne Holdning, de deelte Tanker, de forkerte Svar. Med den Knap faldt Mod og Lykke, med den faldt *Claras* Henrykkelse; hun inclinerede for *Frederik* og de To kjørte næste Dag i Kane sammen til Bellevue. Fra Amalienborg gik Toget, syv og fyrgetyve Kaner, Prindser, Diplomater, unge Adelsmænd. Bjælderne klang, de brogede Kanedækkener flagrede hen over Hestenes Rygge, Pidskene smældede. *Frederik*, i Bjørneskindspels med Sælhundeskinds Støvler og laaden Hue, havde *Clara* i sin Kane, og snart vare de ude af Byen, og Kragerne fløi hen over den hvide Sne; »kra, kra!« hver gratulerer jo paa sin Maade. Hvor Sneen var dybest væltede de To; det var som en Leg, det var et lille Eventyr. – »Det var en prægtig Tour, det var en betydningsfuld Tour!« sagde Admiralinden, og hvorfor?

Samme Aften skrev *Frederik* til sin Fader, at han elskede *Clara*, at hun havde givet ham sit Ja, og at den fortræffelige Admiralinde havde Intet mod Partiet, naar Faderen billigede det.